

Hoorzitting box 3

Hartelijk dank voor de uitnodiging.

Ik zou graag kort willen schetsen welk belang de Belastingdienst hecht aan goed uitvoerbare regelgeving.

De Belastingdienst richt zich bij burgers op het voorkomen van fouten bij het doen van aangifte en

op het verbeteren van de kwaliteit van de aangifte door het vooraf invullen van zo veel mogelijk gegevens.

Dit doen we in combinatie met een goede dienstverlening.

De Belastingdienst heeft daarbij de ketenpartners hard nodig.

De afgelopen jaren is samen met deze ketenpartners hard gewerkt aan het geleidelijk verder uitwerken,

verbeteren en

invullen van het concept van de vooringevulde aangifte, de VIA.

Daarbij is van groot belang dat de aangeleverde informatie kan worden gevalideerd.

Inmiddels zijn we zo ver dat ruim 60% van de burgers gebruik kan maken van de VIA.

We streven ernaar dat dit uiteindelijk veel meer wordt.

We voelen ons daarbij aangemoedigd door de burgers.

De VIA wordt namelijk zeer gewaardeerd: veruit de meeste¹ gebruikers van de VIA toont zich tevreden.

¹ Uit een evaluatie blijkt dat 75% positief staat t.o. de VIA (21% is indifferent, 4% is negatief). 77% zegt dat de VIA het gemakkelijker maakt om aangifte te doen (18% is indifferent, 5% negatief).

77% zegt dat de VIA het gemakkelijker maakt om aangifte te doen.

Een belangrijk voordeel van de VIA is dat we gegevens aan de voorkant controleren,

bijvoorbeeld bij financiële instellingen.

Dat is zowel voor de burger als voor de Belastingdienst een **voordeel**.

Je zou kunnen zeggen dat op deze manier alle burgers die gebruik maken van de VIA op de vooringevulde punten vooraf zijn gecontroleerd.

Voor deze werkwijze is, zoals ik al meldde, van essentieel belang dat er bronnen beschikbaar zijn die aan de voorkant kunnen worden gevalideerd.

Voor het betrekken van de werkelijk gerealiseerde rendementen in de belastingheffing zijn deze bronnen nu niet aanwezig.

Onze ketenpartners, de financiële instellingen, hebben aangegeven deze nu niet te kunnen leveren.

Zonder deze gevalideerde bronnen vallen we bij het belasten van de werkelijk gerealiseerde rendementen terug op het concept van de **controle achteraf in plaats van vooraf** van elke individuele burger.

Dat betekent dat we weer als vanouds gedetailleerde vragenbrieven moeten versturen om de benodigde informatie te vergaren.

Het aantal contactmomenten –en dus ook conflictmomenten- met de burger zal weer toenemen.

De capaciteit die daarmee is gemoeid, kunnen we dan niet meer inzetten op de vraagstukken en op de belastingplichtigen die dat vanuit toezichtsoogpunt verdienen.

Hiernaast zien wij als een groot risico dat aan de overgang naar het belasten van de werkelijk gerealiseerde rendementen kleeft dat de constructies herleven die we nog kennen uit de jaren vóór 2001.

De focus was destijds vooral gericht op

- het uitstellen van het heffingsmoment van inkomsten uit vermogen,
- het transformeren van belaste vermogensinkomsten in onbelaste vermogenswinsten en
- het optimaal gebruikmaken van het beleggen met geleend geld.

Via wetgeving is een aantal van deze constructies tegengegaan, maar het bleek toch steeds weer dat de praktijk nieuwe invalshoeken vond.

Het is te verwachten dat dergelijke constructies weer de kop op zullen steken.

Weliswaar in een jasje van nu, maar wel met dezelfde uitgangspunten, namelijk het ontwijken van belasting.

Onder het systeem van de vermogensrendementsheffing zien we dergelijke constructies niet.